

SINGL

listopad 2018 20 Kč

Slovo úvodem

Ahoj ahoj!

Vítám tě u naprosto prvního čísla tohoto školního roku a zároveň mého druhého pokusu pošéfit náš skvělý časopis. Přes prázdniny jsme ztratili, ale i našli spoustu redaktorů a nasbírali příběhy, kterými obohatíme tvoje dny. I přesto ale stále hledáme nové členy (hlavně chlapce) do naší hvězdné redakce. Takže pokud se chceš pravidelně podílet, můžeš dát vědět mně (třída 5.QA, fb: Marty Janáková) nebo přímo do S!nglu (email: singlcasopis@gmail.com, fb: SINGL Časopis). A jestli máš třeba jen připomínku, nebo něco, co chceš jednorázově sdělit, máme u bistra v knihovničce schránku, kam můžete cokoliv vhodit, nebo opět na zmíněné kontakty.

Doufám, že budeme i tenhle školní rok bavit a čtení zdar!

Marty Janáková, *šéfredaktorka*

Obsah

- 3-4 Mám depresi?
- 5 Předmluva k Národnímu odporu
- 6 Omáčka lásky
- 7-8 T. G. Masaryk
- 9 Na kolech k Baltu
- 10 Byly jsme spontální
- 11-14 Rozhovor: Urza
- 15 Programátorem snadno a rychle
- 16 Je po volbách
- 17-18 Sérioví vrazi
- 19 Poezelča
- 20 Nenecháme se oblbnout
- 21-22 Brigády
- 23 Rýmičky aneb jak předejít nemocím
- 24 Baletka

Mám depresi?

Helča Konvalinová

Céčka, pravý džíny, pokémoni, mobily, Xanax...

Doba se mění a s tím i její trendy. Když ale projdu kolem svých vrstevníků a místo rozhovoru o tom, kolik včera dali gólů, nebo kam pojedou o víkendu, slyším: „A jaký ádělka bereš ty?“, říkám si, že asi není něco v pořádku.

Hlavně si prosím nemyslete, že si utahuju z psychických problémů a rozhodně nechci házet všechny adolescenty do jednoho pytle. Chci pouze vyjádřit svůj názor na dnešní „depressvět“.

Minimálně jednou denně někdo v mojí blízkosti pronese slova: „V dnešní době“. A ano, sice už je to trochu ohraný téma, jak je v *dnešní době* všechno jiný a šílený a jak morálka klesá na bod mrazu.

Lidi o tom dokážou jen mluvit, stěžovat si...ale kdo s tím něco dělá? Ok, možná feminističtí ekovegani, co zachraňují bisexuální velryby. Ale to jsem se zaslala někam jinam...

Chci jen říct, že život nikdy nebyl fér,

naopak, dnes se máme asi nejlíp za poslední staletí. Ale nejspíš právě proto s tím jsme tak nespokojení. Dřív jste se nemohli dozvědět, že váš crush je na Facebooku ve vztahu s druhou Kim K, ale šťastně jste žili ve lži, že máte naději, že vám odepíše na milostné psaníčko, které jste mu nenápadně hodili do tašky. Deprese z vybité baterie byla nemožná, jelikož vás vaše Nokia nejspíš přežila a hlavně jste nemohli mít deprese, protože jste byli vychovaní jako *lidi*, ne jako *naděje lidstva*. Jsme rozmazlení komfortem a ležérností. Všechno máme hned pod nosem, a když ne, hroutíme se. Nemáme čas ani energii. A hlavně: máme přece svých problémů dost.

Vážně vám přijde to, že jste v jiné skupině na angličtinu než váš nejlepší kámoš, důvod k depresi? Lidi, deprese je nemoc jako každá jiná a já taky neříkám, že mám ALS*, abych nemusela na tělocvik. Měli bychom si uvědomit rozdíl mezi depresí a špatnou náladou. Chápu, že to vzbudí jistý zájem a zvědavost okolí, když vyhlásím, že mám “psychické problémy”. Ale sakra, když vás nechal přítel nebo přítelkyně a jste z toho smutní, to ještě neznamená, že jste vážně psychicky nemocní.

Na závěr bych vám chtěla ukázat příklad z letošní psychozoo:

Nedávno jsem se bavila s nejmenovanou dívkou, která mi vyprávěla o svém krutém životě. Starostlivě jsem se vyptávala, co se děje a dostala jsem snad tu nejabsurdnější odpověď. Sarkasmus snad poznám a říkám vám, že tohle byla čistá upřímnost.

Chudinka totiž nedostala iPhone X, který si tak přála, přestože „ten starej už má přece 4 měsíce“. Ještě víc si její otec dovolil, když jí chtěl vzít o prázdninách na Bali a poslední kapka byla, když pro ni odmítal přijet na tábor, protože jí trochu bolelo v krku a chtělo se jí domů. Taky jste překvapeni, jak mohou být rodiče zlí?

Vím, že to zní jako vtip, co jsem si teď vycucala z prstu, ale věřte nebo ne, tohle se opravdu děje sedmnáctiletým dívkám v roce 2018.

*Nemoc, při které ochabují svaly

Národní odpor

Tereza Zdobinská

Je červen, jedna z posledních hodin informatiky v tomto školním roce a já místo zadané práce vyhledávám informace o literárních soutěžích. V té poslední jsem skončila druhá se svojí esejí na téma Jak uzdravit nemocný svět. Psát mě baví, je to podle mě způsob, jak se nejlépe vyjádřit, hned po mluveném slově. A jak tak brouzdám po těch různých odkazech na stránky, události a tak dále, objeví se přede mnou titulek Letní škola žurnalistiky. O to víc mě daná stránka začne zajímat, když zjistím, že je pod záštitou Karlovy univerzity.

Jedná se o letní kurz, kde se, podle zmiňovaného programu, máte setkat s prací žurnalisty po všech stránkách. Víc nevím. Podmínky jsou jasně dané, napsat práci na téma Síla extremismu. Útvar je na vás, fejeton, povídka, úvaha, esej... Dokonce můžete natočit i nějaké video. Dalším kritériem je poslat motivační dopis, proč by měli přijmout právě vás.

V tuhle chvíli jsem zapoměla na veškerá povolání, která jsem měla kdy vysněná. Pomyšlení na to, že bych byla doktorka, skončilo už někdy v sekundě, kdy jsem se nepohodla s chemií. Vidinu právničky jsem zavrhla v polovině studia kvarty. K tomuto povolání mě hodně motivovala návštěva jednoho profesora právnické fakulty, který měl u nás ve škole tříhodinovou přednášku a já bych ho mohla poslouchat celé dny. Ale jak říkám, postupem času jsem usoudila, že by to nebylo to pravé. Ani to odvětví personalistiky se mi tolik nezamlouvalo.

A pak tak sedím, čtu si podmínky ohledně přihlášky a říkám si, proč bych vlastně nemohla být žurnalistka? Píšu ráda, fotky k reportážím by nemusely být problém, mám zkušenosti ohledně moderování a nebojím se říct, co si myslím a veřejně se projevit.

Vymyslet téma, na které budu psát, byl pro mě největší oříšek. Musím něčím vyniknout mezi českými a slovenskými studenty, řada z nich bude starší a třeba i s nějakou praxí. Po několika dnech čerpání inspirace na internetu, mezi lidmi a hlavně ve svých myšlenkách píšu do wordového dokumentu název své eseje/reportáže. Národní odpor. S tímto tématem mi poradil můj přítel, za což jsem mu vděčná. Dal mi myšlenku a já ji přetvořila v rozsáhlou práci, kterou jsem dokončila 19. 6. 2018. Hodiny ukazovaly 1:35.

Tímto bych chtěla poděkovat paní profesorce Stiborkové, které mi dala objektivní názor na toto téma, mému kamarádovi Kubovi Svobodovi, který je neuvěřitelně chytrý a byl tím nejlepším čtenářem, kterému jsem mohla v naší třídě tuto práci před odesláním ukázat a v neposlední řadě největší dík patří paní profesorce Zemanové, protože mi jako vždy v rekordně krátkém čase opravila případné chyby a řekla větu, kterou mám spojenou v každém psaní jen a jen s ní: „Terko, držím vám palce. Pak mi dejte vědět.“

Teď už je na řadě jen rozhodnutí o přijetí či nepřijetí. A jestli vás zajímá, jak to dopadlo, tak si počkejte na další výtisk S!nglu.

Omáčka lásky

Helča Konvalinová

Stalo se vám někdy, že jste někoho milovali tak moc, až to bolelo? Nemohli jste kvůli tomu žít a vše bylo jen o něm? Jakákoli maličkost vám ho připomínala, přestože to s ním nemělo absolutně žádnou spojitost?

Láska je báječná, až odporně krásná věc. A tohle bude až odporně kýčovitý článek.

Když někoho milujete, je to jako kdyby vás bodalo tisíc trnů do každé části vašeho těla vařícího se v pálivé omáčce lásky. Ale nejsou to jedovaté trny, ani odporná omáčka z hospody, kam se ještě neodvážil ani Pohlreich se štábem televize Nova. Jsou to trny krásné zdravé růže a předobrá omáčka, která je tak ostrá, až nás přivádí k slzám. Chutná skvěle, ale občas spolknete moc pálivé sousto, které vás nepříjemně překvapí a potřebujete hodně vody, abyste jej uhasili.

Tomáš Garrigue Masaryk

Kačka Sypěnová

První československý prezident a zakladatel Československé republiky

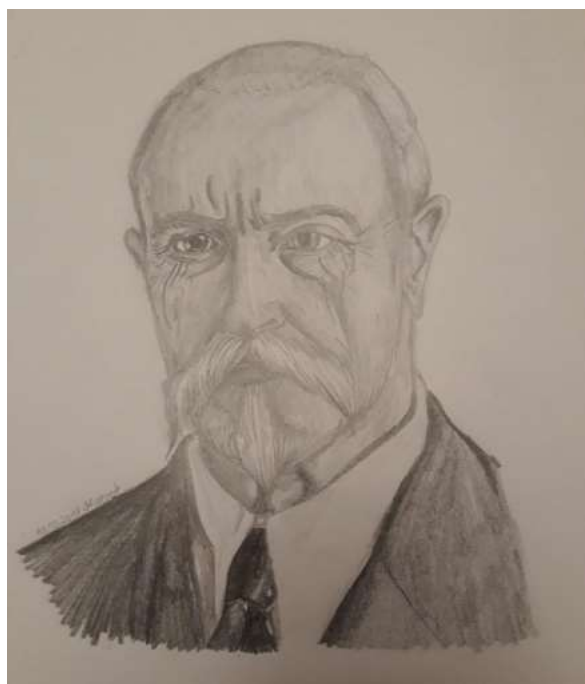
Narodil se 7. března 1850 v Moravském Hodoníně jako první z pěti dětí Josefa a Terezie Masarykových. Vyrůstal se svými dvěma bratry Martinem a Ludvíkem – ostatní jeho sourozenci nepřežili. Chodil do obecných škol v Hodoníně, Čejkovicích a Čejči. V Hustopečích chodil 2 roky na reálku.

V roce 1864 odešel do Vídně na přání jeho rodičů, aby se vyučil zámečnickem. To ho však nijak nenaplňovalo, a tak se vrátil do Čejče, aby se vyučil kovářem. Tato práce ho bavila – líbila se mu síla a zručnost kovářů, i přes to ale v roce 1865 odešel na německé gymnázium, kde velice dobře prospíval. Dokonce ho Anton Le Monnier, tehdejší policejní ředitel, přijal jako vychovatele do své rodiny. Kvůli častým konfliktům s profesory ho Monnier vzal do Vídně na Akademické gymnázium, kde v roce 1872 odmaturoval.

Mezi roky 1876 – 1877 studoval filosofii na univerzitě v Lipsku, kde bydlel v penzionátu rodiny Göringových. Zde také poznal svou budoucí ženu Charlottu Garrigue. Roku 1877 se zasnoubili, ale Charlotta se musela vrátit do Ameriky. Odjel za ní a zde se 15. března 1878 vzali. Připojil si její dívčí příjmení za své jmé-

no jako výraz obdivu a vážnosti ke své ženě. Přestěhovali se do Vídně, kde se jim v květnu roku 1879 narodila dcera Alice a o rok později syn Herbert. Měli velký finanční problém, který se jako zázrakem vyřešil jeho nástupem do role vysokoškolského učitele v Praze.

V roce 1886 se připojil do boje o tzv. Rukopisy a a toho roku se mu narodil syn Jan. Rok na to odjel do Ruska, kde dva roky studoval zdejší poměry. Svě poznatky vydal v roce 1913 ve své dualogii „Rusko a Evropa.“ Dokonce i navštívil Lva Nikolajeviče Tolstého, kterého snad všichni známe.

Nesmím vynechat zmínku o dvou posledních dcerách a to Eleanoře, která však krátce po porodu zemřela a šesté dítě, Olgu.

Hojně vydával své studie od roku 1895 do roku 1898. Mezi lety 1902 a 1907 byl v Americe, kde studoval poměry českých přistěhovalců.

V roce 1899 začala Hilsneriáda. Masaryk se o to zprvu nezajímal, ale pak se mu ozval jeho bývalý student Sigmund Münz – rakouský historik a sociolog, jenž si stěžoval na tisk, který negativně ovlivňuje českou společnost. Masaryk začal hledat všechny soudní protokoly, kriminalistické postupy a fyziologii. Své názory rozebíral s různými odborníky. Nepřipouštěl si, že by se mohlo jednat o rituální vraždu, jak si všichni mysleli. Tisk ho napadal a studenti na přednáškách mu nadávali.

Do politiky vstoupil na přelomu 80. a 90. let 19. století. S Josefem Kaizlem a s Karlem Kramářem prezentoval svůj realistický program v týdeníku Čas. V prosinci 1890 se dostal do Mladočké strany a později i do jejího vedení. Rok na to v březnu byl zvolen do parlamentu. V roce 1893 ale zjistil, že na politiku není ještě připraven, a proto se mandátu vzdal.

Od roku 1900 byl v České straně lidové, která se později přejmenovala na Českou stranu pokrokovou, kde v roli poslance působil až do počátku 1. světové války.

18. prosince 1914 odjel Masaryk se svou dcerou Olgou do Itálie, aby válečnou situaci probral s důležitými osobami. Přes Ženevu se přesunul do Francie, kde od roku 1915 vedl s Benešem a Štefánikem zahraniční odboj. Vznikly dvě československé legie: Nazdar ve Francii a Česká družina v Rusku, které bojovaly na straně Dohody. V roce 1917 Masaryk odjel do Ruska, aby dohodl zmobilizování československých zajatců. Tím vznikla československá armáda, která se osvědčila v bitvě u Zborova. Masaryk ji chtěl převést do Francie, ale v tom mu zabránila Listopadová revoluce. Musel

odjet z Moskvy a zajistit převoz armády do Francie. Naplánoval trasu přes Kursk do Vladivostoku a z něho do Francie. Setkávali se ale s nájedzy Sovětů a do Vladivostoku se museli doslova probíjet.

V Dubna 1918 odjel Masaryk do Ameriky, kde zburcoval velkou řadu slovenských a českých krajanů. Setkal se s tehdejším prezidentem USA, Woodrowem Wilsonem, a prosadil samostatnost československého státu.

14. listopadu 1918 byl zvolen prezidentem, ale vrátil se až 21. prosince 1918. Zapojil se do aktivní politiky a rozšířil prezidentské pravomoci (nechtěl se stát figurkou poslanců). Chtěl vybudovat demokratický stát. Stal se z něho úžasný politik po pravé ruce s Edvardem Benešem a Přemyslem Šámalem a Antonínem Švehlou.

Práce byla náročná a Masaryk v roce 1921 onemocněl trombózou. Tu překonal, ale hned rok na to mu zemřela žena Charlotta. I přes to za necelých pět let dokázal ze začínajícího státu vytvořit silný demokratický stát s fungujícím hospodářstvím.

Prezidentem byl zvolen celkem čtyřikrát. V roce 1934 se jeho zdravotní stav výrazně zhoršil, a proto se v roce 1935 rozhodl abdikovat. Doporučil jako svého nástupce Edvarda Beneše. Dožil se krásných 87 let. Dodnes nosí přízvisko Prezident Osvoboditel.

Na kolech k Baltu

EMA KALIVODOVÁ

„Mě už ty all inclusive dovolený nějak nebavěj...“ věta, díky které při plánování letošních prázdnin vznikl nápad na netradiční rodinnou dovolenou. A tak dlouho jsme se o tom doma jen tak ze srandy bavili, až jsme najednou měli sbaleno a vyráželo se.

Poslední školní den, rozdávání vysvědčení, obvolávání babiček. Většina lidí šla večer někam slavit konec školy a příchod prázdnin, nebo si doma jednoduše užívali pocit, že jsou před nimi dva měsíce nicnedělání. To ale nebyl můj případ. Dostala jsem do ruky malou brašničku na kolo a úkol sbalit si do ní všechny věci, které chci a potřebuji na tuto fantastickou dovolenou (připomínám, že to byl prostor velký asi jako moje běžná taška s hygienou). Ale musela jsem na chvíli přestat být dilinka a vzít si s sebou jen to nejnnutnější – kartáček na zuby, malý hřeben, plavky a něco málo na sebe.

A tak jsme vyrazili. Po překročení německých hranic nastaly první komplikace s domluvou, a jelikož jsem byla spolu s tátou jediná z naší skupiny, kdo umí alespoň pár slov německy, bylo to skoro vždycky na mně. Kdykoli někdo něco potřeboval, donutil mě to domluvit místo něho, nebo jsem mu musela předem vymyslet frázi, kterou potom uplatnil. Později se to stalo zábavou a schválně jsme říkali české věty s německým přízvukem. Jednou mě dokonce zastavila nějaká slečna a anglicky se mě zeptala, jakou to sakra mluvíme řečí, že to zní německy, ale že nám vůbec nerozumí.

Spali jsme v kempech nebo jednoduše venku, jeli jsme pořád podél řeky, takže možnost umytí se (i když byla voda jako led) byla. Každý den ráno jsme zastavili u supermarketu a koupili si jídlo na celý den, protože o moc víc jsme toho vézt nemohli. Cíl zkusit každý den jiný obchod jsme splnili. Nevím, jestli to bylo tím, že jsem měla téměř pořád hlad, ale v Německu mají mnohem lepší výběr potravin než u nás.

A po deseti dnech jsme konečně spatřili moře. Bylo zrovna zataženo, přšelo a na pláži nebyl vůbec nikdo, ale ten pohled stál za to, vážně. Desátý den jsme celý strávili hledáním místa, kde bychom mohli pobýt zbylé dva dny. Nakonec jsme ho našli, bylo to kousek od pláže, nedaleko krásného městečka, ale celý první den přšelo. Měli jsme s sebou jen maličký stan, ve kterém si člověk nemohl skoro ani sednout a všechny věci byly do chvílky mokré. Oblečení jsme měli taky poskromnu, takže jsme v podstatě celý den čekali a postávali pod maličkým přístřeškem na auta a zoufale jsme doufali v poslední krásný slunečný den na pláži. Také jsme si udělali dlouhou procházku podél pobřeží v teplákách, mikínách, bundách a s deštníkem půjčeným od sousedů z karavanu.

Poslední den před odjezdem bylo krásně. Zima přibližně tak na džíny a tričko, protože v Německu hrozně fouká, ale nám to vůbec nevadilo. Navlékli jsme si plavky a běželi přes silnici na krásnou čistou pláž. Vydrželi jsme tam celý den, dokonce jsme se i spálili od sluníčka. Voda byla příšerně studená. Modraly nám rty, ještě než jsme tam vlezli, ale i tak jsme poskakovali ve vlnách jako blázni. Šest set sedm kilometrů a deset dní, abychom viděli moře, tak si to přece nebudeme kazit tím, že má voda asi tak pět stupňů.

Na cestu zpátky jsme měli objednaný odvoz a tak jsme prakticky celou naši ujetou trasu viděli i z auta. Kromě rozhořčení o tom, že Němci čepují teplé pivo a trochy dešťových kapek, nás za celou dobu nepotkalo nic negativního. A tak už teď plánujeme podobnou cestu na příští léto. Do Itálie.

Byly jsme spontální

Marty Janáková

To se stalo takhle jednou večer, když jsme si psaly tady s naší grafičkou Anetou. Normálně jsme si povídaly jako vždy, když zmínila, že by si chtěla jít druhý den ráno píchnout helix (náušnice na horní části ucha). Už pár dnů předtím mi o tom říkala a já jsem přemýšlela, že bych si taky mohla konečně propíchnout ucho, protože jsem nikdy neměla náušnice. Její návrh ve mně probudil náhlou vlnu motivace, a tak jsem řekla ano. Už stačilo jen nechat podepsat souhlas od rodičů a jsme ready!

Druhý den ráno jsem tedy vyrazila a sešly jsme se na zastávce, jejíž jméno jsem úspěšně zapoměla. Po překvapivě krátkém hledání jsme našly náš salon a vešly dovnitř. Pro mě to byla říše divů, protože jsem v ničem takovém nikdy nebyla, takže jsem čekání strávila prohlížením návrhů tetování, neskutečného množství různých náušnic a piercingů a zajímavě pomalovaného tmavého interiéru. Slečna ze salonu byla opravdu moc sympatická a pohodová. Ani po nás nechtěla souhlasy, protože v sedmnácti máme přece vlastní hlavy.

Po nějaké té chvíli čekání nás obě vzala do takového malého koutku s lehátkem a všelijakými přístroji. Když se nás zeptala, kdo půjde první, nastalo dilema. Aneta už na tom sice byla, ale zase věděla, že propíchování chrupavky opravdu bolí. No a pro mě to zase bylo něco naprosto nového. Nakonec jsem se ale přemohla a s přístupem “budu to mít rychleji za sebou” jsem šla do toho. Dezinfekce, fixka, jehla a už to bylo. Bolest bych přirovnala tak k očkování, takže pohoda. U Anet to bylo složitější, a hlavně bolestivější. Za chvíli už jsme ale byly obě hotovy a šly zaplatit. Já se však špatně podívala, takže ze mě zase byla socka a musela to za mě vzít moje zachránkyně.

S pocitem nadšení v duších a bolestí v uších jsme se vydaly ven. A jak jinak se odměnit než skvělým jídlem. Naštěstí blízko bylo moje oblíbené veganské sociální bistro Střecha, kde jsme zaplnily žaludky zapečenými těstovinami se zeleninou a domácí limčou. U jídla jsem přemýšlela, co bychom tak mohly ještě podniknout. Hmm, co takhle kino? Rychle jsem checkla cinemacity a idos a vyrazily jsme. Na autobus jsme musely utíkat, a jelikož jsme jely do kina v Letňanech, tak asi vystoupíme i na stejnojmenné zastávce, ne? Ehm, ne. Na místě jsem zjistila, že to kino je vlastně trochu jinde. Tak jsme tedy nastoupily do dalšího autobusu a s velkým zpožděním drandily na snad už správné místo, jímž se ukázalo býti obchodní centrum. To jsme našly v pořádku, ale najít Cinema City v obchodáku? To už moc ne. Běhaly jsme tam jak fretky asi 20 minut, až jsme to našly. Rychle koupily lístky a honem do sálu. V tom jsem si ale vzpomněla, že když zadám kód z lístku, tak vyhraju slevu na jídlo! Druhá šance v zázračné krabičce nám darovala střední popcorn zdarma, takže další zdržení a do sálu jsme dorazily asi o půl hodiny později. Film měl být Úžasňákovi 2, ale na plátně běželo něco o čínském knedlíčku? Chvíli jsme na to koukaly, ale pak mi to nedalo a musela jsem se zeptat týpka sedícího před námi. Ten mi potvrdil, že jsme správně a tohle je jen nějaký mini film.

Úžasňáky jsme si nakonec užily a s pocitem štěstí z naší (možná trochu trapné) spontánnosti jsme jely zpátky do našich domovů a teplých postelí. Někdy zopakujeme, ne?

Rozhovor:

Co formovalo nejznámějšího českého anarchistu?

Ondřej Kučera

Vážení čtenáři, dnes jsem pro Vás připravil rozhovor s Urzou, neboť mě zaujal jeho osud a neobvyklý pohled na svět. Proslavil se především úspěšnou kampaní na svou knihu Anarchokapitalismus, na kterou vybral dohromady 2,7 miliónů Kč. Po ní se objevil například v DVTV, na iDnes a v celé spoustě dalších médií. Urza vystudoval informatiku na MFF UK s přesahem do matematiky, ekonomie a pedagogiky. V profesním životě se věnoval především programování, kromě toho také učil na soukromé střední škole. Dnes tvoří se svou manželkou v rámci instituce Svobodný přístav spousty anarchokapitalistického obsahu, od přednášek přes články až po videa; prací pro tuto organizaci se zároveň živí z dobrovolných příspěvků jeho čtenářů a posluchačů.

Jak bys definoval anarchokapitalismus?

Anarchokapitalismus je myšlenkový směr založený na svobodě, úctě k vlastnickým právům a principu neagrese. Anarchokapitalisté věří, že fyzické násilí by mělo být používáno pouze v obraně. Dle anarchokapitalistů bychom neměli nikoho k ničemu násilím nutit, pokud on sám neútočí na jiného; to je něco, na čem se s nimi většina lidí shodne, avšak dělají výjimku pro stát, který může dle většinového názoru vynucovat svou vůli násilím i vůči těm, kdo nikomu neublíží. Anarchokapitalisté jsou však přesvědčeni, že něco takového je nelegitimní, v důsledku čehož stát zavrhuje a chtějí, aby lidé o svých věcech rozhodovali na bázi volného trhu a dobrovolnosti.

Kdy a z jakého důvodu ses stal anarchokapitalistou?

Za anarchokapitalistu se považuji přibližně deset let; a mým důvodem je, že odmítám útočné násilí a nedělám výjimku ani pro stát. Řídím se heslem: „Žij a nech žít.“ Nemyslím si, že pár stovek zákonodárců – byť demokraticky zvolených – má morální právo násilím vnucovat lidem, jak mají žít, i když tito nikomu neublíží.

Martin Urza

Když se řekne anarchie, většině lidí se vybaví kupříkladu chaos a úpadek zdravotnictví, školství a bezpečí jednotlivce. Máš nějaký vědecký důkaz, popř. analýzu, že by k tomu nedošlo?

Vědecky dokazovat podobné věci nelze; ani pro anarchii, ani pro stát. Detailně ale tato témata rozebírám ve své knize Anarchokapitalismus nebo v přednáškách, jejichž záznamy naleznete na YouTube v Kanálu Svobodného přístavu.

Je však důležité si uvědomit, že anarchokapitalisté nechtějí zlikvidovat všechny instituce, které jsou nyní státní. Nejsme odpůrci civilizovaného zdravotnictví a podobně. Jen jsme přesvědčeni, že tyto služby mají být poskytovány a placeny na bázi dobrovolnosti, nikoliv z donucení; stát by neměl rozhodovat o tom, kdo smí a nesmí tyto služby poskytovat. Chceme, aby stát umožnil svým občanům opt-out a vznik konkurence k sobě samému; každý by si mohl pak vybrat, čí služby chce využívat.

Proč si myslíš, že tvůj názor v současnosti nesdílí více lidí?

Protože je to myšlenka zatím celkem neznámá; nemluvě o tom, že ve státním školství se všichni automaticky dozvědí a je jim vysvětleno, že stát potřebujeme, aniž předtím dochází k nějaké konstruktivní kritické debatě. Ve škole se učíme o nezbytnosti státu a úctě k vlajce, hymně a státním symbolům; jenže jak můžeme kriticky uvažovat o něčem, co se nejprve naučíme uctívat?

Ostatně když se podíváme do historie, vidíme, že cokoliv se ve společnosti stalo normou, lidé to prostě přijímali a nebylo jim to divné, i když se jednalo o něco dost zvráceného. Jako příklad vezmeme třeba otrokářství – dříve bylo všemi akceptováno a ti, kdo jej kritizovali, byli zpočátku za podivíny; a ačkoliv dnes zpětně vidíme, že měli pravdu, trvalo jim nějakou dobu, než dokázali změnit společenské paradigma a ukázat majoritě, že násilí na otrokovi je stejným zlem jako násilí na svobodném člověku. Anarchokapitalisté se snaží ukázat něco podobného ohledně státu, že ani jeho násilí na lidech není ničím lepším než násilí páchané kýmkoliv jiným.

Myslíš si, že tvoje myšlenky mají potenciál ovlivnit širší společnost?

Určitě ano; otázkou je kdy. Měnit společenská paradigmatata byl vždy velice obtížný úkol. Občas se toho někdo pokusil dosáhnout násilnou revolucí, což vždy skončilo hrozně. Ti úspěšní prostě postupně ovlivňovali myšlení lidí a mírumilovně jim ukazovali a vysvětlovali svůj úhel pohledu, což je právě to, o co se snažím. Nemyslím si, že bych se dožil anarchokapitalismu, ale doufám, že společně s dalšími podobně smýšlejícími lidmi třeba během našich životů zasejeme semínko pochybnosti o legitimitě státu do hlav dalších generací, které třeba tuto myšlenku přijmou.

Lidská společnost se vyvíjí; a většině přijde to, v čem ve své době žijí jako legitimní uspořádání. Měli jsme tu vladaře, o kterých jejich poddaní soudili, že jsou bohové; ty vystřídali králové, kteří jimi byli údajně z boží vůle; ti pak byli vystřídáni demokracií; dalším vývojovým stupněm by mohla být bezstátní společnost.

Pokaždé, když někdo v historii kritizoval a zpochybňoval společenské uspořádání, byl v nejlepším případě za blázna a podivína, lidé mu nevěřili; v horším případě za takovou kritiku následoval tvrdý trest. Časem však ke změnám došlo; a nebylo třeba „vyměnit lidi“ ani „lepšího socialistického člověka“ (po kterém volali třeba komunisté), prostě stačilo „jen“ změnit názor lidí, kteří věří, že ten, kdo jim vládne, tak činí legitimně.

Komunisté a další totalitáři se snažili měnit společnost násilnými prostředky, perzekucí, silou; nevěřím, že tak lze dosáhnout něčeho jiného než totality. Ke svobodě není možné lidi donutit, je třeba jim vysvětlovat její výhody, aby ji sami chtěli. Anarchokapitalismus tady rozhodně nebude ze dne na den, není možné jej společnosti vnutit, nelze jen tak zrušit stát; jedná se o postupný proces opt-outu, vytváření paralelních struktur, díky kterým budou mít lidé možnost volby. Nejsm tedy zastáncem kupříkladu toho, abychom zítra zavřeli všechny školy; myslím si ale, že by lidé měli dostat možnost zakládat si své vlastní školy, které nepodléhají ministerstvu a do kterých mohou chodit děti těch rodičů, kteří si to dobrovolně vyberou.

foto: Hospodářské noviny (Honza Mndra)

Co si myslíš o současném politickém systému v České republice?

Demokracie je diktát většiny menšině; to je rozhodně mnohem lepší než celá řada totalitních režimů v minulosti (a za to jsem opravdu rád), ale nemyslím si, že kdokoliv má právo jinému násilím diktovat, jak má žít, pokud dotyčný nikomu nic nedělá – ani s posvěcením většiny ne.

Jaký je tvůj cíl v rámci veřejných aktivit tebe a Svobodného přístavu?

Rád bych, aby lidé o anarchokapitalismu přemýšleli. Nemusejí se mnou nutně souhlasit, ale chci, aby se nad tím vážně zamýšleli; sami pro sebe a do hloubky, nikoliv jen povrchně.

Ostatně... i když někdo přijde a řekne, že si přečetl mou knihu či poslechl přednášky, nesouhlasí s většinou toho, co tam říkám, ale třeba v jednom odvětví uznává, že by volný trh fungoval lépe než stát, jsem za to rád a považuji to za malý krůček ke svobodnější společnosti.

Měl bys ještě něco na závěr, co bys chtěl sdělit?

Rád bych citoval jednoho z nejmoudřejších lidí, které znám: Mějte se rádi.

Děkuji za rozhovor!

Programátorem snadno a rychle

Markéta Matějová

Pokud ve středu krátce po třetí hodině zavítáte do počítačové učebny v budově jídelny, dostane se vám možnosti naučit se programovat. Bývalý student Adam Vilímek se totiž rozhodl obnovit na našem gymnáziu kroužek programování. A je to sranda.

Již minulý rok tu podobný kroužek probíhal, ovšem tento se v mnoha věcech liší. Učí se zde tvorba webových stránek s HTML5. Jan Křivonoska učil minulý akademický rok programovat v Linuxu, ale kvůli pracovnímu vytížení nemohl dále kroužek vést.

„Chtěl jsem, aby kroužek pokračoval,“ odpovídá Adam na otázku, proč se rozhodl převzít programátorské žezlo. Tento rok nastoupil na Dopravní fakultu ČVUT, ale k programování má blízko – přivydělává si v Ústavu jaderných paliv, kde pomáhá zlepšovat jejich systémy.

Kdysi se u nás na gymnáziu vyučovalo programování v KompoZeru. Ovšem KompoZer je jako Malování pro grafiky – sice se v něm leccos dá udělat, profesionálové ale budou používat Photoshop. Momentálně se na našem gymnáziu tvorba webových stránek nevyučuje vůbec, takže tento kroužek nabízí studentům jedinečnou příležitost.

První hodina proběhla v přátelském duchu a všichni hltali Adamův výklad. Na konci si každý vytvořil jednoduchou webovou stránku. Zájem o informační technologie byl u každého účastníka zcela zřejmý – a většina se již vidí na Českém vysokém učení technickém. Ovšem na můj dotaz, kdo si někdy koupil S!NGL, se nezvedla jediná ruka. Polarizace humanitních a přírodních věd je citelná.

Do kroužku programování se stále můžete přihlásit. Adam dává veškeré studijní materiály na Moodle (stránka jako SharePoint, jen lepší), přes který se ho můžete na cokoliv zeptat – a případně i dohnat zameškanou výuku. Takže pokud jste nebyli na úvodní hodině, nezoufejte. Kroužek programování má dveře otevřené dokořán.

Je po volbách, i letos byla legrace

David Schalek

V České republice skončily komunální a senátní volby. Právě volby do obecních zastupitelstev jsou proslulé mimořádně velkou koncentrací bizarních propagací některých kandidátů. Letos tomu samozřejmě nebylo jinak. Mezi mé letošní favority patří například kandidát na primátora Brna Oliver Pospíšil z ČSSD, který ve svém spotu vyleze z kontejneru, aby jedné starší paní poděkoval za to, že třídí odpad. Jiří Čunek, úspěšný kandidát do senátu za Valašsko, se zase na svých plakátech představuje jako „Jiří Čunek 077 (číslo volebního obvodu- pozn. autora), agent ve službách Valašska.“ Moc se s tím nepárala ani ODS v brněnské Líšni. Lídr tamní kandidátky Martin Příborský má na svém billboardu slogan „Líšeň first“, zcela jistě se inspiroval od nynějšího amerického prezidenta Donalda Trumpa, který toto úderné heslo často používal ve své předloňské kampani.

Nicméně dost bylo zajímavých prezentací kandidátů. Jak vůbec dopadly volby u nás v Praze? Vyhrála je ODS se ziskem 17,87% hlasů, následují Piráti, ti získali 17,07%, v těsném závěsu za nimi se umístilo hnutí PRAHA SOBĚ a Spojené síly pro Prahu (TOP 09, STAN, KDU-ČSL), strany zastoupené na magistrátu v dalším volebním období uzavírá hnutí ANO. Vládnoucí koalici pravděpodobně utvoří Piráti, PRAHA SOBĚ a Spojené síly. Nový primátor metropole vzejde z náročných povolebních vyjednávání.

Piráti byli úspěšní i na Praze 4, kde získali 18,88%, a zdejší volby vyhráli. Koalici utvoří s „Praha 4 sobě - Zelení a nezávislí“ a se spolkem „SPOLEČNĚ PRO PRAHU 4“, což je koalice STAN a KDU-ČSL. ODS, která byla „na čtyřce“ druhá, skončí v opozici. Starostou pravděpodobně bude i nadále Petr Štěpánek ze Strany zelených.

Praha 4 má i nového senátora. Stal se jím akademik a finalista letošních prezidentských voleb Jiří Drahoš. Hned v prvním kole získal 52,65% hlasů, což znamená, že se nemuselo konat ani druhé kolo. Na druhém místě skončila dosavadní senátorka Eva Syková.

SÉRIOVÍ

Albert Fish

Adriana Niziolová

Sériovým vrahem se člověk nestane ze dne na den, je to proces trvající dlouhé roky. Největší vliv na to má okolí, lidé kolem, těžké životní situace, sexualita, duševní choroby a dětství, které je velmi důležitým obdobím, jenž člověka nejvíce utváří. Drtivá většina sériových vrahů si prošla domácím násilím, šikanou, znásilněním, nebo se prostě jen narodila do nefungující rodiny. Někteří zjistili už v dětství, že se jim to líbí, jiní se s tím pomocí vraždění jen snaží vyrovnat. Nejčastěji všechno začne odtržením se od reality, uzavíráním se do vlastního světa představ....

„Mám děti rád, jsou tak dobré.“ Výrok, který nemohl vypustit z úst nikdo jiný než sériový vrah Albert Hamilton Fish, známý také jako „The Gray Man“.

Albert se narodil roku 1870 ve Washingtonu D. C. do rodiny, ve které podle dr. Frederica Werthama byly diagnostikovány mentální postižení. Měl strýce trpící náboženskou psychózou a matku, která slyšela hlasy a měla vizuální halucinace. Ani jeho sourozencům se psychické potíže nevyhnuly. Jeden jeho bratr zemřel na hydrocefalitidu, druhý byl alkoholik, a jeho sestra trpěla demencí.. V pěti letech mu zemřel otec. Jelikož matka nezvládla uživit 12 dětí, ocitl se v sirotčinci, kde se stal velmi nervózním dítětem. Neustále utíkal, počurával se, přecpával. V sirotčinci na toto chování měli pouze jedinou odpověď a to pár ran na holý zadek. Časem si uvědomil, že ho to dělá šťastným, ba i víc, že ho to uspokojuje. Proto se snažil, aby byl trestán co nejčastěji. Byl častým cílem posměšků, protože bití u něj vyvolávalo erekci. I jeho kamarádi se později stali perverznějšími. Např. zapálili koňský ocas, který byl polítý benzínem. Tyto všechny události Alberta velmi poznamenaly, už v tomto útlém věku, tedy v devíti letech, ho začal přitahovat sadomasochismus.

„Vždycky jsem toužil způsobovat bolest druhým a chtěl jsem, aby mi i oni ubližovali. Celý život jsem miloval všechno, co bolelo.“

V devíti letech opustil sirotčinec a vrátil se zpět k matce. Kvůli pádu ze stromu trpěl bolestmi hlavy a koktáním. Jeho starší bratr byl námořníkem, který měl zkušenosti s kanibalstvím. Albert ho neustále nutil vyprávět historky o kanibalech, a pak o nich v noci snil. Školu dokončil s obtížemi. Začaly ho zajímat vraždy a popravy. Jeho první vztah byl homosexuální. Roku 1890 se z něj stal prostitut. Svůj čas nejčastěji trávil na koupalištích či ve veřejných lázních, kde mohl sledovat děti. Fascinoval ho obraz v muzeu voskových figurín, který mu navždy utkvěl v paměti, bylo na něm znázorněno rozpulení penisu. V roce 1909 se oženil s devatenáctiletou dívkou, která ho opustila kvůli jinému muži. Měl s ní 6 dětí. Nikdy se s ní nerozvedl. Pak se ještě třikrát ilegálně oženil. O děti se pečlivě staral a vychovával je sám.

„Šťastní jsou ti, kteří vezmou svoje děti a rozbijí jim hlavu kameny. Slyšel jsem hlasy, které mi tohle říkaly...“

„V té době mi bylo dvanáct let a děda (Albert) nás nutil hrát „Buck – Buck, How Many Hands Up.“ Vysvlékl se donaha a nechal si jen tmavohnědé spodky. Potom si klekl na všechny čtyři doprostřed pokoje. Dal nám do ruky hůl a museli jsme si mu sednout na záda. Pak jsme mu museli malovat prsty na záda číslo od jedné do deseti. Když ho neuhádl, což se stávalo vždycky, dali jsme mu holí tolik ran, kolik odpovídalo číslu...“

VRAZI

V jeho životě ho také postihly náboženské halucinace, které se projevovaly tím, že chodil a říkal: „Jsem Kristus,“ a své hříchy se ze sebe pokoušel smýt sebetřpyzní či lidskými obětmi.

„Bolest je tak nádherná...Jen kdyby to aspoň tak nebolelo!“

Měl rád masochismus, rád si bodal trny růží do svého přirození, rybářské háčky si umísťoval do pánevní oblasti, či když onanoval, bil se přes záda obuškem s vyčnívajícími hřeby. Byl i několikrát zatčen, protože posílal perverzní dopisy jako reakci na inzerát ze sňatkových kanceláří. Také více než jednou prošel bránami psychiatrického ústavu.

„...Bičoval mě a hráli jsme erotické hry – otec a syn, profesor a jeho žák. Čural na mě a já jsem jeho čuránky pil, nebo jsem jedl jeho exkrementy, a pak jsem ho přinutil, aby to dělal také...“

Jedné své oběti rozčtvrtil sekáčkem na maso předloktí. Poté šel do obchodu, kde si koupil kilo cibule, petržele a mrkve. Všechno vhodil do hrnce a dochutil bujonem. Jinou část těla pekl na slatině. Všechny kusy těla během týdne nějak tepelně zpracoval a snědl...tyto typy jídel ho prý udržovaly ve stavu vzrušení. Oběti byly vždycky děti, vylákal je na bonbonky, svázal, mučil, znásilňoval, bil, uříznul jim údy.

Jinou oběť zabil, uříznul jí údy a část předloktí. Zabalil to do kapesníku. Z kapsy si vyndal vatou, polil ji benzinem, zastrčil si ji do konečníku a sirkou zapálil. ...takto dosáhnul orgasmu.

Na tyto činy odpověděl: „Zaplavil mě pocit krvavé žízně.“

Vražda z Albertova pohledu: „ Pečlivě jsem zavřel dveře pokoje, dokud nepřišla až nahoru. Pak jsem dveře otevřel. Když viděla, že jsem nahý chtěla utéct. Chtěla seběhnout po schodech, ale chytil jsem ji. Řekla mi, že to poví mamince. Když jsem ji dostal do pokoje, položil jsem ji na zem na kus plátna, který jsem připravil. Potom jsem ji vlastníma rukama uškrtil. Klekl jsem si jí na prsa, aby byla rychleji mrtvá. Pak jsem ji svlékl. Vzal jsem nůž a prořízl jsem jí krk. Mezitím jsem jí položil prázdný hrnec pod hlavu. Měla dlouhé vlasy a krev se jí do nich vsákla. Zbytek vytekl do hrnce, kterého jsem se později zbavil. Potom jsem její tělo rozřezal na tři kusy, nejdřív hlavu, pak trup těsně nad pupkem. V lese stál altánek. Byly v něm čisté záchody, v nichž jsem schoval pár bílých botiček a uříznutou hlavu. Ověřil jsem si, že nějaký náhodný příchozí si jich nemůže všimnout. Trup a nohy jsem přibil na dveře a pak jsem je zavřel. ...Vrátil jsem se zpátky za čtyři dny. Tělo už začínalo smrdět. Oknem jsem vyhodil oba kusy, které byly v pokoji, pak jsem sešel dolů, sebral jsem je a srovnal k sobě u kamenné zdi za domem. Ale neschovával jsem je. Pak jsem přinesl hlavu, jejíž vlasy už byly ztvrdlé krví a položil jsem ji na stejné místo. Takhle bylo tělo prakticky celé.“

Nikdo neví přesný počet jeho obětí, odhadují se v řádech stovek. Byl obviněn nejméně z pěti (až patnácti) vražd, přiznal se ke třem. Byl odsouzen k trestu smrti na elektrickém křesle. Na první pokus se to nepovedlo, protože dvacet sedm rybářských háčků, jenž si do sebe umístil, v jeho těle způsobilo zkrat. Až druhý výboj mu byl osudným.

„Jaká to bude radost umřít na elektrickém křesle! To bude úžasné mrazení. Jediné, které jsem ještě nikdy nezkusil.“

Poezelča

Hřeje mě, když cítím hlad,
chrání mě, když chystám pád.
Komfort cítím, když jsem s ním.
Když jsem s ním, tak vítězím.

Bezpečí a pohodlí
bez něj cítím sotva.
Jsem na něm tak závislá,
jako na dně kotva.

Na lůžko s ním uléhám
a ráno s ním vstávám.
Park, bazén i biograf,
jen s ním
dobrou večeři si dávám.

Nikomu ho nevydám.
Je jen můj a můj!
Mít někoho jiného?
To nikdy! No fuj!

Kvůli němu snažím se,
linii si hlídám.
Běhám, skáču, tancuji,
list salátu snídám.
Je mé všechno,

je můj dar,
je můj rytíř,
je můj car.

Chrání mě i před komárem
- mé TRIČKO
S DLOUHÝM RUKÁVEM

Nenecháme se oblbnout?

Adéla Bílková

Reklamy. Reklamy jsou součástí našeho každodenního života, proto už je téměř nebereme v potaz a bez jakékoliv reakce je necháváme žít jejich vlastním životem. Ráda bych vám ale převyprávěla příběh jednoho tajemného podniku v Oslu. Je možné, že už jste na tento příběh narazili, ale je také možné, že o něm uslyšíte poprvé. Tak tedy.

Představte si ulici plnou těch nejlepších kaváren a lidí, kteří berou dobrou kávu jako součást každého dne. V této ulici se rozhodl tajemný dodavatel vyzkoušet, jestli lidem bude chutnat právě ta jeho značka. S partou odborníků navrhli a postavili nádherné prostory, najali nejlepší baristy, zkrátka udělali vše pro to, aby zde byla ta správná atmosféra. Vytvořili otevírací párty, na kterou pozvali spoustu známých lidí, kteří jejich kavárnu proslavili na sociálních sítích. Kavárna s názvem „The Secret Coffee Shop“ se během pár dní stala nejnavštěvovanější kavárnou v celé ulici. Jejich káva byla vyhlášená, mluvilo se o ní v celém Oslu. Vědělo o ní během měsíce 50 000 lidí. Káva byla rozdávána na ochutnávku i na ulicích. Poté byla vytvořena anketa, na které se lidí ptali, jak moc jim káva chutnala. 65% lidí odpovědělo, že byla vynikající. 33% si myslelo, že je káva dobrá. A pouze 2% odpověděla, že jim káva absolutně nechutnala. Po tomto měsíci naprostého šílenství zveřejnil řetězec COOP informaci o tom, že celá tato akce byla pod jejich vedením a že káva, kterou prodávali, byla naprosto obyčejná káva, kterou v jejich obchodech prodávají za minimální cenu.

Měla to být chytře vymyšlená reklama, ale spíše poukázala na to, jak stačí zajistit dobré prostředí a pocit, že pijete luxusní kávu k tomu, aby vám opravdu chutnala. Zákazníci prostě jenom věřili všemu, co říkali ostatní na sociálních sítích i v reálném životě. Takže, nechali byste se oblafnout i vy?

Brigády

Kačka Sypěnová
& Ema Kalivodová

Jsou dvě hodiny ráno a já (deprimovaná z Káčiny skvělé brigády) jsem zase strávila spoustu času brouzdáním po internetu na všemožných portálech nabízejících práci. Nabídky typu „Všestranná péče o staršího muže, vhodné spíše pro dívky“ s povzdechy přehlížím a snažím se najít něco, co by mě mohlo bavit a zůstala mi přitom alespoň nějaká důstojnost.

Brigády. Asi to všichni známe. Krátkodobé, dlouhodobé, nudné i zábavné. Najít si v šestnácti letech práci snů – ať už na prázdniny nebo přes rok – je dost nadlidský úkol, a proto jsme pro vás sepsaly pár tipů, které by vám toto hledání a všechny ty pohovory mohly usnadnit.

Tip č. 1 – pište přímo firmě, u které chcete pracovat

Ať už jde o Starbucks nebo H&M, pokud se jedná o nějaký řetězec nebo větší firmu, vždycky mají webovky, na kterých je napsaný kontakt, popřípadě i aktuální nabídka práce. Zavolejte, napište email, ale snažte se spojit se radši rovnou s firmou než přes agenturu. Agentury často celý proces zdržují a někdy si berou i procenta z platu, o čemž ani nemusíte vědět. Určitě se nemusíte bát dojít rovnou na prodejnu a zkusit se zeptat přímo tam, většinou vám dají kontakt na vedoucího, se kterým se pak případně na všem domluvíte. Práci můžete najít i na internetových stránkách, ale tam nabídka často nemusí být aktuální.

Brigády můžete najít například na stránkách: www.jobs.cz, www.fajn-brigady.cz, www.nabrigadu.cz, www.dobraprace.cz.

Tip č. 2 – pravopis toho o vás hodně řekne

Pokud píšete životopis, email či SMS sdělení, formulujte srozumitelně a bez gramatických chyb. Text si po sobě několikrát přečtete a není ani na škodu, když to dáte přečíst někomu jinému a ten vám řekne, co by změnil, čemu není rozumět, popřípadě upravil gramatické chyby. K životopisu neváhejte přiložit i vhodnou fotografii, aby se vás při reálné schůzce nelekli.

Tip č. 3 – co napsat do životopisu?

Řekněme si to upřímně, v našem věku, kdy nemáme ani maturitu, toho moc do životopisu napsat nemůžeme, a proto životopis musíte napsat tak, abyste ze všeho vyždímali maximum. Samozřejmě by ale měl být pravdivý. Zároveň ho přizpůsobte dané pozici, na kterou se hlásíte. Jinak bude vypadat životopis do restaurace, jinak do obchodu s oblečením a obuví a jinak budete psát, když se budete hlásit například na místo skladníka. Napište tam také to, jestli jste byli na výměnných pobytech v zahraničí, jestli máte nějaké jazykové certifikáty a nebo jakákoli jiná ocenění, která jsou na patřičné úrovni.

Tip č. 4 – co si obléct na pohovor?

Když už jste se prokousali všemi formuláři, posíláním emailů a čekáním na odpovědi, je tu osobní pohovor, bez kterého to většinou nejde. A teď přichází všemi obávaná otázka. Co na sebe? Chtělo by to něco ve vašem stylu, ale ne moc výstředního, něco formálního, ale ne moc usedlého. Rozhodně se nehodí tílka a šortky (pokud nejedete točit pivo na festival), velké výstřihy nebo příliš krátké sukně. Chce to něco jako tričko a džíny. Nepřekvapí, ale neurazí. Dejte si pozor na to, aby vaše oblečení bylo čisté a nebylo pomáčkané. Na člověka, který s vámi bude dělat pohovor, chcete přeci udělat dobrý dojem.

Tip č. 5 – nebuďte nervózní

Každý někde začínal a všem je jasné, že ze začátku, než pochopíte, jak se co dělá, to chvíli bude trvat. Nebojte se zeptat, když nevíte co a jak, je to lepší než něco udělat špatně. Buďte milí a klidně se ostatním dívejte pod ruce, lépe se tak věci naučíte. Pokud budete pozorně poslouchat, co vám zkušenější kolegové říkají a budete dělat vše podle jejich instrukcí, půjde vám to samo.

Tip č. 6 – naučte se pár zdvořilostních frází v cizích jazycích

Když budete pracovat v gastronomii nebo obchodech s oblečením a obuví, nejspíše se setkáte s cizinci. Proto není od věci umět pár zdvořilostních frází alespoň v angličtině. Musíte se ale naučit domlouvat i rukama a nohama, protože ne všichni umí anglicky.

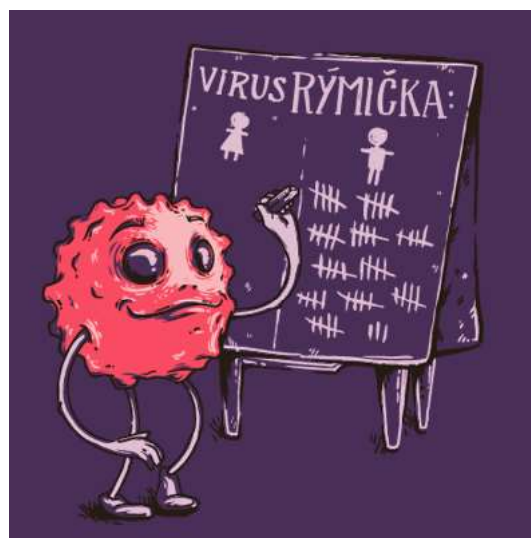
My doufáme, že vám naše rady nějak pomohly. Samozřejmě jde o obecné rady a ne vše je zmíněno. Nikdo vám nemůže říct, co přesně máte a nemáte dělat. Chovejte se slušně, buďte zdvořilí a my vám přejeme hodně zdaru!

Rýmičky

aneb jak se vyvarovat nemocím

Zuzka Hošková

Blíží se nám zima, čas Vánoc, nebo také jinak řečeno období veselí, lásky, oslav a pokoje. Vedle toho se zimou a vším tímhle krásným přichází bohužel, kromě sněhu, také období chorob a nemocí. Všichni známe ten „úžasný“ pocit plného nosu a neustálé potřeby smrkat a kýchat, ale stále zůstává záhadou způsob, jak tomu všemu předejít a moci si potom užít Vánoce bez starostí týkajících se narůstajícího úbytku kapesníků v domácnosti a spoustě podobných trablí. Jak se tedy těmto nepříjemnostem pokud možno vyhnout? Jistě všichni známe rady typu „pij teplý čaj“ nebo „oblékej se teple.“ Je to jistě účinné a 100 % to pomáhá v obraně před rýmičkami a podobnými nemocemi, ale co dalšího dělat, když tohle jednoduše nestačí? Tak například být v duševním i fyzickém klidu je celkem účinná medicína. Ani se nespletete, když zvýšíte přísun vitamínů, což v době, kdy všude voní cukroví a stoly jsou plné smažených řízků a všemožných chlebíčků, není úplně běžnou věcí. Přeci jen, kolik z nás radši sáhne po nějakém tom tvarohovém rohlíčku o dost radši než po pomeranči nebo jablku, že? Ale o tom zas někdy příště. Abych se vrátila k hlavnímu problému, a to nemocím, musím říct, že všechny rady vám mohou určitým způsobem pomoci, a to třeba i hodně, ale i tak si asi každý musíme najít právě ten svůj způsob, jak si od těchto problémů ulevit, a jestli to uděláte tak, že denně sníte čtyři pomeranče, a nebo místo toho celý ten den proležíte v posteli, už záleží na vás.

Baletka krása, která bolí

Míša Zavadilová

Baletka, pod tímto názvem si většina lidí představí krásnou, ladnou tanečnici, ale za tím se skrývá bolest, kterou musíte každý den překračovat.

Být baletkou není jednoduché, už od útlého věku je třeba splňovat určité podmínky. Pokud nejste dostatečně vysoká nebo hubená, tak i kdybyste byla sebelepší, skoro nikdo si vás nevšimne. Není to lehké a trénovat musíte už od malička. Když se do nějakého toho tanečního souboru dostanete, je těžké se v něm udržet.

Většina baletek hodně sportuje, je totiž důležité udržet si skvělou postavu a také fyzickou. Důležitou roli hraje také psychika. Občas je velmi obtížné zachovat klid pod nátlakem lektorů či rodičů a to musíte překonat nejlépe, bez toho aniž by vás pohltila nějaká porucha příjmu potravy, ty jsou totiž u baletek dost časté.

Dokážete si to představit? Ráno vstávat v půl šesté, rozcvičit se, dát si něco malého, nejlépe nízkokalorického ke snídani, od osmi hodin začíná trénink, který je až do dvou hodin odpoledne. Potom byste si konečně mohli zajít na oběd, dále následuje zkouška a samotné vystoupení.

Balet můžete mít jako koníček, ale jestli chcete být profesionál, musíte tancem žít. Nejlepší primabaleríny tančí až 60 hodin týdně. Úrazy jako vyvrknutý kotník, natažené vazy nebo výron na noze jsou na pořádku dne. A to ani nemluvíme o puchýřích a mozolech, přesto ale baletky dále s vervou tančí.

To vypovídá samo o sobě, že baletky nejsou nějaké křehké dívenky, ale jen tak na scéně vypadají.

Nepřipomíná vám to něco? Neplatí to jen pro tanec, ale i pro život. Zlepšujeme se a překonáváme se každým dnem i přes překážky, které nám život připravil. Je to těžké, ale stačí jen chtít. A to je to, co musíme absolvovat k cestě na vrchol.

Tento časopis pro vás připravili

Marty Janáková

Anet Šundová

Adri Niziolová

Kačka Sypěnová

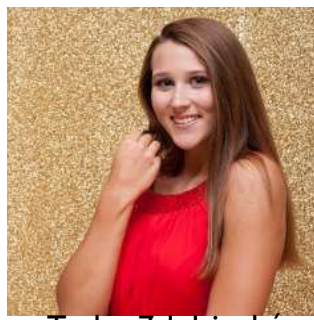
Ema Kalivodová

Helča Konvalinová

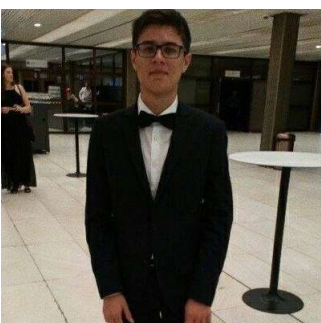
Adél Bílková

Terka Zdobinská

Ondřej Kučera

David Schalek

Markéta Matějová

Miša Zavadilová

Zuzka Hošková